

Alusta alkaen 32
2.10.2008 Savonlinnan Tuomiokirkko
1 Moos 23

Saaran kuolema ja hautaus

Saara eli sadankahdenkymmenenseitsemän vuoden ikäiseksi; se oli Saaran elinikä. Hän kuoli Kirjat-Arbassa eli Hebronissa, Kanaaninmaassa.. (1 Moos 23:1-2)

Miten paljon Saaran pitkään ikään olikaan mahtunut! Lapsuus ja neitous Kaldean Urissa, avioliitto Abrammin kanssa, lähtö Urin kaupungista kohti Harrania, siellä asumista, uusi muutto Palestiinaan, siellä kiertelyä, nälänhätä ja pakolaisuus Egyptiin, rikastuminen menestyvän ja kuuluisan Abrahamin rinnalla. Jatkuva lapsettomuuden häpeä, toivoa ja uskoa Herran lupaukseen lapsesta, lopulta lupauksen täyttymisen näkeminen.

Kenestäkään muusta Raamatun naisesta ei kerrota hänen kuolemaansa, ei edes Eevasta tai Mariasta, Jeesuksen äidistä (tosin Raakelin mainitaan kuolleen synnytykseen). Saaran on täytynyt olla Jumalalle erityisen rakas, kun hänestä Jumalan sana tällaista kertoo.

Luther kommentoi Saaran saamaa kunniaa näin:

Tämä ei koskekaan vain Saaraa, joka on jo kuollut, vaan yhtä paljon meitä, jotka vielä elämme. Tuottaa näet suurta lohdutusta, kun saamme kuulla tuon pyhän kantaäidin ja kaikkien isien lähdöstä ja kuolemasta; emmehän me heihin verrattuna ole mitään, mutta heidän kuolemansa ei poikkea meidän kuolemastamme. Se on ollut yhtä karu ja vailla hohtoa kuin meidän on oleva. Heidän ruumiinsa on haudattu, madot ovat ne syöneet, ne on kaivettu syvälle maahan löyhkän välttämiseksi, aivan kuin ne eivät olisikaan pyhien ihmisten jäännöksiä, vaikka he kuitenkin ovat olleet sangen pyhiä ihmisiä ja Kristuksessa todella elävät.

Lisäksi kertomus on esimerkki: omaisen sureminen on oikein.

Abraham vietti siellä Saaran valittajaiset ja itki häntä. (1 Moos 23:2)

Luther sanoo Siirakin kirjaan viitaten: ”Itke kuollutta, mutta kohtuudella, sillä hän on saanut levon” (Siir 22:10). Niinpä Abrahamkin aikansa itkettyään nousi ja ryhtyi järjestelyihin:

Sitten Abraham nousi vainajan äärestä, meni heitteläisten puheille ja sanoi: ”Minä olen muukalainen, vieras teidän parissanne. Antakaa minulle maata oman sukuhaudan paikaksi, jotta saisın kätkeä sinne vainajani.” (1 Moos 23:4-5)

Yleensä kuitenkin on niin, että hautajaisjärjestelyt ovat osa surutyötä. Niiden aikana ja niiden jälkeenkin ihminen on järkyttynyt ja suree. Ne antavat järjestystä menetyksen aiheuttamaan tyhjyyteen ja kaaokseen.

Abraham sanoo olevansa muukalainen Kanaanin maassa. Tämä on outoa, sillä olihan Jumala luvannut hänelle ja hänen jälkeläisilleen omaksi sen maan, jota kohti hän aikanaan lähti vaeltamaan

Harranin kaupungista. Silti oikeudellisessa ja yhteiskunnallisessa näkyvässä mielessä Abraham ei ollut saanut omakseen lainkaan maata. Hänen piti vaellella karjalaumoineen ja teltoineen muille kuuluvan maan liepeillä.

Kuten olen aiemmin monesti sanonut, juuri tässä Abraham on uskon esikuva. Me, jotka uskomme Jumalaan Kristuksen kautta, me emme pysty todistamaan uskoa todeksi itsellemme emmekä muille siten, että se olisi laillisesti tai silmin nähden pätevää. Tässä suhteessa me olemme Abrahamin tavoin muukalaisia; vaikka Jumala on luvannut meille pelastuksen ja elämän.

Mutta nyt Abrahamin piti saada edes vähän omaa maata. Siksi hän menee ”heetiläisten puheille” ostamaan hautapaikan.

Heetiläiset olivat suuri soturikansa, joka hallitsi aikoinaan valtavia alueita Mesopotamian ja Egyptin avulla. Juuri heetiläiset keksivät ensimmäiseksi raudan käytön ja raudoitettut sotavaunut.

Raamatun kuvaamina aikoina heetiläisten suurvalta oli kuitenkin jo aikoja sitten romahtanut, eikä siitä puhuta Raamatussa lainkaan. Heetiläisten soturin maineesta oli kuitenkin sen verran jäljellä, että Daavidkin käytti heitä palkka-armeijansa upseereina. Tällainen oli mm. Batseban mies, heetiläinen Uuria.

Abrahamin tapaamat heetiläiset olivat varmaankin Kanaanin maahan jääneiden suurvaltahallitsijoiden rippeitä, jotka omistivat vähän maata entisen, sittemmin menetetyn suurvaltansa jäänteitä.

5 Heetiläiset vastasivat Abrahamille: 6 "Herra, sinä Jumalan ruhtinas meidän keskuudessamme! Sinä saat haudata vainajasi par- haaseen hautaan, mikä meillä on. Kuka tahansa meistä antaa sinun haudata vainajasi omaan sukuhautaan." 7

Abraham kiitti seudun heetiläisiä asukkaita kumartaen maahan saakka, 8 mutta sanoi heille vielä: "Jos kerran teille sopii, että minä haudaan tänne vainajani, niin pyydän teitä puhumaan Efronille, Soharin pojalle, minun puolestani, 9 että hän myisi minulle omistamansa Makpelan luolan, joka on hänen tiluksiensa laidassa. Minä haluan teidän läsnä ollessanne ostaa sen häneltä täydestä hinnasta sukuhaudaksemme."

10 Efron oli istumassa muiden heetiläisten joukossa kaupunginportin aukiolla, ja hän vastasi Abrahamille kokousväen kuullen: 11 "Kuuntele minua, herrani! Minä lahjoitan sinulle koko vainion ja luolan, joka siellä on. Minä annan sen sinulle kaupunkini miesten nähden. Hautaa siis vainajasi!"

12 Silloin Abraham kumarsi syvään kaupungin miehille 13 ja sanoi Efronille kaikkien kuullen: "Jospa kuitenkin kuuntelisit minua! Minä annan sinulle maksun siitä vainiosta, myy se minulle, niin haudaan sinne vainajani." 14 Efron vastasi Abra- hamille: 15 "Kuuntele minua, herrani! Neljänsadan hopeasekelin maapala -- mitäpä se meidän kesken merkitsee! Hautaa vainajasi." 16 Abraham ymmärsi Efronin tarkoituksen ja punnitsi hänelle hopeamäärän, jonka tämä oli heetiläisten kuullen maininnut, neljänsataa sekeliä maksuna käypää hopeaa.

17 Niin siirtyivät Efronin vainio, joka oli Makpelassa Mamren lähistöllä, siellä sijaitseva luola sekä tällä alueella kasvavat puut *18* Abrahamin omistukseen heettiläisten, Efronin kotikaupungin kaikkien miesten, ollessa todistajina. [19](#) Tämän jälkeen Abraham hautasi vaimonsa Saaran Makpelan vainion luolaan, joka on Mamren eli Hebronin lähistöllä Kanaaninmaassa. [20](#) Vainio ja siellä oleva luola siirtyivät näin heettiläisiltä Abrahamille sukuhaudaksi.

.